Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 14. Den 15. April 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Advarsels Rost.

(Fortsat fra Pag. 208.)

En Mand, som boede nær ved Staden Cincinnati lod Aaret 1326 grave en Brønd, og da Arbeiderne havde naaet til en Dybde af firsindstyve Fod, stødte de paa noget haardt, der dog ikke var Steen. Efter nøiere Undersøgelse fandtes det at være en Stub af et Træ, tre Fod i Gjennemsnit og to Fod høi. Det var endnu tydeligt at see, at det var afhugget med en Øxe. Det saae næsten ud som Kul; men havde ikke dets Egenskaber. De kom ikke til Vand førend de naaede ti Fod dybere. Senere fandtes en anden Stub paa samme Maade; og vi kunde skrive hele Bind om amerikanske Antiqviteter, hvilke alle tjener til at bevise at dette Land har været beboet af et Folk, der kjendte til Konster og Videnskaber, byggede Stæder, dyrkede Jorden og var i Besiddelse af et skreven Sprog. Men hvad vi har anført er nok. Naar man har fundet nogle hebræiske Charakterer i Jorden i Amerika, skrevne paa Pergament, saa er det lige saa trolig, at der er fundet et heelt Bind i Jorden i Amerika, skreven paa Plader med ægyptiske Charakterer. Det forbausende Faktum, at man har fundet Træstubbe 80 til 90 Fod under Jorden, og andre lignende Opdagelser paa mange andre Steder baade i Nord- og Syd-Amerika, saasom nedsunkne Stæder, beviser, at der maa have skeet en kraftig Rystelse og Omvæltning ei alene iblandt Nationer, men ogsaa i Naturen; og det en saadan Rystelse, som intetsteds ellers er saa grundigt beskreven, som i den overordentlige og vidunderlige Beretning om hvad der tildrog sig i dette Land under Messiæ Korsfæstelse, som læses i Mormons Bog begyndende Side 455. Naar man læser den, seer man tydeligt hvorledes Amerikas Antiqviteter blev begravne; hvorledes Træstubbene kom 80 til 90 Fod under Jorden; hvorledes Stæder ere sunkne og tildækkede; hvorledes Bjerge faldt ned og Dale reistes op; hvorledes Klipperne revnede og hvorledes hele Landets Overflade blev forandret og skamferet. Og nu slutter vi vort Foredrag om denne Gjenstand med at sige til alle Folk: Hvis I ønsker Oplysning om Amerikas Oldsager; hvis I ønsker historisk, prophetisk eller Lærdoms Oplysning af største Vigtighed, da læs Mormons Bog omhyggeligen.

Femte Kapitel.

De Helliges Opstandelse og alle Tings Gjenoprettelse, forudsagt af Propheterne.

Dette er een af de allervigtigste Gjenstande, Mennesket kan tænke paa, og forstaaes maaskee ligesaalidt i vore Dage, som nogen anden prophetisk Gjenstand. Men hvormeget den end ringeagtes nufortiden, saa var den dog eengang Grundværket til de Helliges Tro, Haab og Glæde. Det var deres rigtige Begreber om denne Gjenstand, samt deres urokkelige Tro derpaa, at der styrkede dem til alle deres Foretagender. Deres Tanke var eengang bleven fæstet paa denne Gjenstand, og de kunde ikke beveges i deres Beslutning; deres Tro var urokkelig, deres Glæde bestandig, og deres Haab var et sikkert og standhaftigt Anker for Sjælen, og naaede ud over Tiden. Det var dette, der satte dem i Stand til at glæde sig midt under Trængsel, Forfølgelse, Sværd og Ildsluer; og de vankede om, som Fremmede og Udlændinge paa Jorden. De søgte et Land, en Stad, og en Arv, som ingen uden de Hellige nogensinde har tænkt paa, forstaaet, eller haabet.

Vi kan ikke nøiagtig forstaae, hvad der menes med Gjenoprettelse, med mindre vi forstaaer, hvad der er tabt eller mangler. Naar en Prophet taler om alle Tings Gjenoprettelse, mener han, at alle Ting har undergaaet en Forandring, og vil blive oprettede igjen eller blive, som de var før.

Først bliver det da nødvendigt for os at betragte Skabelsen, som den fremkom i Reenhed fra Skaberens Haand; og dersom vi da kan opdage den sande Tilstand i hvilken den først existerede, og forstaae Forandringerne, som siden efter har fundet Sted, da vil vi være i Stand til at forstaae, hvad der skal gjenoprettes, og naar vor Sind er saalunde forberedt, da vil vi forvente netop de Ting, der vil skee, og ikke staae Fare for i Uvidenhed at opløfte vor svage Haand, og imodstaae Guds Værk.

Vi vil da først betragte Jorden, dens Overflade, Klimater og Frembringelser.

Da Gud havde skabt Himlen og Jorden, og gjort Adskillelse imellem Lys og Mørke, var den næste store Befaling til Vandene, 1 Mos. 1. 9. — "Og Gud sagde, Vandene under Himlene samles til eet Sted, saa at det Tørre sees, og det skete saa." Af dette lære vi en forunderlig Sandhed, som ikkun meget Faa kjender eller troer i denne formørkede Tidsalder; vi lærer at Vandene hvilke nu ere adskilte i Oceaner, Have og Indsøer, da var samlede i eet stort Ocean, og følgelig at Landet, hvilket nu er sønderrevet og adskilt i Continenter og utællelige Øer, da var eet stort Continent eller Legeme, ikke adskilt som det nu er.

For det Andet hører vi, at Gud Herren udtaler sig om Jorden, tilligemed alt det som Gud havde skabt paa den, at det var meget godt. Af dette lærer vi, at der hverken var Ørkener, eller ufrugtbare Egne, eller stillestaaende Moradser, eller ujevne, afbrudte og knuddrede Høie, eller store Bjerge bedækkede med evig Snee; og ingen Deel af den var beliggende i den kolde Zone, saa at Klimatet derved blev ubehageligt, Landet ufrugtbart og en Gjenstand for evig Frost, eller en evig Fængsling ved Iis.

Men den hele Jord var sandsynligviis een stor Slette, med jevne Høie og Dale, der var vel skikkede til Agerdyrkning, medens Klimatet var behageligen afverlende med Varme og Kulde, Vaadt og Tørt, hvilket tjente til at krone Aaret med desto større Mangfoldighed af

Produkter, der alle var tilgode for Mennesker, Dyr, Fugle eller Kryb; medens hver Vind medførte den behagelige Duft af de blomsterklædte Sletter eller de krydrede Skove; og den hele Skabelse af dyriske Væsner aandede idel Sundhed, Fred og Glæde.

Dernæst lære vi ai 1 Mos. 1. 29, 30. — "Og Gud sagde, See, Jeg har givet Eder alle Urter, som giver Sæd, som er over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skal være Eder til Spise. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himlen, og til ethvert Dyr, som kryber paa Jorden, hvori der er Liv, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde, og det skete saa." Af disse Vers lære vi, at Jorden hverken frembragte væmmelige Urter eller giftige Planter, eller ubrugbare Torne og Tidsler. Enhver Ting, som vorde paa Jorden, var just skikket til Føde for Mennesker, Dyr, Fugle og Orme, og al deres Føde var Vegetabilier: Kjød og Blod var dem ikke tilbudt at godte sig med, eller til Mættelse for dem: Dyrene paa Jorden var alle i fuldkommen Harmonie med hverandre; Løven aad Straa ligesom Oxen, Ulven boede med Lammet, og Leoparden laa ved Siden af Kidet, en Ko og en Bjørn græssede tilsammen, medens deres Unger hvilede i fuldkommen Sikkerhed under Skyggen af de samme Træer; alt var Fred og Harmoni, og intet til Skade eller Forstyrrelse paa hele det hellige Bjerg." Og som Kronen paa det Hele, skuer vi Mennesket, skabt i Guds Billede og ophøiet i Herlighed og Magt, med Herredømme over al den store Skabelse af dyriske Væsener, hvilke vrimlede paa Jorden, medens han paa samme Tid, beboede en skjøn og vel vandet Have, i hvis Midte Livsens Træ stod, til hvilket han havde fri Adgang; han stod for hans Skabers Aasyn, samtalede med ham Ansigt til Ansigt og beskuede hans Herlighed, uden nogen mørk Sky imellem. O! Læser, betragt et Øieblik denne skjønne Skabelse, beklædt med Fred og Overflødighed, Jorden var frugtbar med uskyldige Dyr; Glæden opfyldte Sletterne; Luften vrimlede med skjønne Fugle, som aldrig ophørte at fylde Luften med forskjellige Melodier; og alle var deres retmæssige Overherre underdanige, som glædede sig over dem; medens Mennesket, i en behagelig Have, der var Hovedpunktet for hele Skabelsen, sad paa dette vidt udstrakte Riges Throne, og regjerede over al Jorden, med nimodsigelig Ret; medens Legioner af Engle leirede sig rundt om ham, og forenede deres glade Røster i taknemmelig Sang og Priis og Glædesraab; ikke et Suk eller nogen Veeklage blev hørt nogensteds i den ganske Udstrækning; ei heller var der Sorg, Smerte, Taarer, Bedrøvelse, Sygdom eller Død; ikke Trætte, Krig eller Blodsudgydelse; men Fred kronede Aarstiderne, som rullede frem, og Liv, Glæde og Kjerlighed regjerede over al hans Gjerning. Men, ak! hvor denne Scene dog er forandret.

Det bliver nu min smertelige Pligt at fremhæve nogle af de store Forandringer, som har fundet Sted, samt hvad der har bragt Jorden og dens Indbyggere ned til deres nærværende lave Tilstand.

For det Første, Mennesket faldt fra sin Standpunkt for Gud, da han hengav sig til Fristelse, og dette Fald havde Indflydelse over hele Skabningen, ei alene Mennesket, og foraarsagede adskillige Forandringer; han blev forviist fra sin Skabers Ansigt, og et Dække var draget imellem dem, og han blev drevet fra Edens Have, til at dyrke Jorden, hvilken da blev forbandet for Menneskets Skyld og skulde begynde at frembringe Torne og Tidsler, og med Sved paa sit

Ansigt skulde han erhverve sit Brød, og med Sorg fortære det alle sine Livsdage, og tilsidst vende tilbage til Støvet. Men Evas Forbandelse var, at hendes Kummer og Undfangelse skulde være mangfoldig, og hun skulde føde med Smerte; og imellem hendes Sæd og Slangens Sæd, skulde der være et bestandig Fiendskab; den skulde synderknuse Slangens Hoved, og Slangen skulde saare hans Hæl.

En Tale ved Jordefærd,

almindelig for Alle, Hellige og Ikkehellige; ogsaa for Himlene og Jorden.

Af Ældste Orson Pratt.

Holdt i Tabernaklet i Storesaltsøstad den 25de Juli 1852.

Jeg er bleven anmodet om at holde en Tale i Anledning af Broder Levi Savages Hustrus Begravelse, som døde i Decbr.; og siden jeg kom her til dette Sted i Dag, er jeg bleven anmodet om at holde Taler over flere af de Hellige, som er døde i England; og derfor har jeg besluttet, at jeg, istedetfor at indskrænke min Tale til noget enkelt Tilfælde, vil holde hvad man kunde kalde en almindelig Begravelsesprædiken for alle de Hellige, der er hensovede i alle forbigangne Tider og Slægter, samt alle som skal døe herefter, og deres Begravelsesprædiken som ikke er Hellige, som og Himlenes og Jordens; og til dette Øiemed vil jeg optage en Text, som I vil finde skreven i det 51de Cap. af Esaias Prophetie, 6te Vers:

"Opløfter Eders Øine mod Himlene, og seer ned til Jorden neden til; thi Himlene skal forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klædebon, og dens Indvaanere døe som det; men min Salighed skal blive evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes."

Alt hvad vi kjender, og der hører til denne vor Jord, er Omskiftelse underkastet; ei alene Mennesket, saavidt dets dødelige Legeme angaaer, men ogsaa Dyrene paa Marken, Fuglene i Luften, Fiskene i Havet, og enhver levende Skabning, som vi kjender; de ere alle underkastet Smerte og Lidelse, og maa tilsidst døe og forsvinde; Døden synes at have almindelig Herredømme i vor Skabelse. Det er visselig en besynderlig Verden; den seer rigtignok ikke ud som en Verden, der var saaledes sammensat, at den vilde yde evig Salighed; og jeg tænker det vilde være saare langt fra Sandheden, om noget Væsen nu for Tiden skulde kalde den meget god; Alting synes at vise os, at Godhed for en stor Deel har forladt denne Skabelse. Om vi tager Deel i Elementerne, tager vi ogsaa Deel i Døden; thi i dem er Døden i alle sine Skikkelser og Forskjelligheder; og naar vi ønsker at glæde os, da er Sorgen tilstede og blander sig i hver Maal: og Nød, Ulykke og Elendighed synes at være vor Dom nufortiden.

Der er alligevel Noget hos Mennesket, der bestandig ligesom vækker fremad efter Salighed, efter Liv, efter Glæde, efter Noget, der vil tilfredsstille den Længsel og Begjerlighed, som boer i vor Barm. Hvorfor har vi en saadan Begjerlighed? og hvorledes er det, at vi ikke bliver mæt? Hvorfor er denne Skabelse saalunde beskaffen? og hvorfor er det, at Døden hersker overalt over alle levende

jordiske Væsener? Monne Han, som er Ophav til denne Skabelse, danne denne vor lille Klode til alle disse Omskiftelser, der medfører Sorg og Død iblandt de Væsener, som beboer den? Var dette vor Verdens oprindelige Forfatning? Jeg svarer nei; den blev ikke saaledes dannet. Men hvorledes var den da i Begyndelsen? Alt hvad der var skabt, henhørende til denne Jord, blev kaldet "meget godt". Hvor der er Smerte, hvor der er Sygdom, hvor der er Sorg og hvor der er Død, der kunde ikke disse Ord forstaaes i deres bogstavelige Betydning; det kan ikke være meget godt, hvor noget meget Ondt hersker og har almindeligt Herredømme.

Vi er da nødt til at troe, for saavidt Mose Optegnelse beretter, at da vor Klode først var dannet, var Alting velskabt; at der var Intet i Luften, eller i Vandene, eller i de faste Elementer, der var skikket til at frembringe Elendighed, Uselhed, Ulykfalighed, eller Død, som det da var ordnet; dog, hvis de samme Elementer blev ordnede lidt forskjelligt derfra, vilde det have alle disse Følger; men, som det da var beskikket, maa vi indrømme, at enhver Smule af Luft, Vand og Jord, var saalunde ordnet, at det kunde yde Liv og Udødelighed til hele den store Mangfoldighed af levende Væsener; — der herskede Udødelighed i enhver Green af Skabelsen, derfor blev det kaldet meget "godt".

Da Gud skabte Fuglene til at besætte Luftens Kreds, og Fiskene til at opholde sig i de vaade Elementer, da var disse Fugle og Fiske saaledes beskafne i deres Natur, at de kunde vedblive for evig. At indbilde sig det anderledes vilde være det samme, som at tænke, at den Almægtige havde gjort Noget som førte til Elendighed og Nød. Hvad siger Psalmisten David om denne Gjenstand? Han siger, at alle Guds Gjerninger skal bestaae evindeligen. Monne Herren ikke skabe Fiskene? Jo. Skabte han ikke Himmelens Fugle? Jo. Skabte han ikke Dyrene paa Marken, og alle Kryb og Insekter? Jo. Vedvarer de evig? De synes ikke at gjøre det; dog siger David, alle hans Gjerninger er saaledes beskafne. Er dette en Modsigelse? Nei. Der er andre besynderlige Punkter i Guds Beskikkelse, med Hensyn til hans Gjerninger. Han har tilladt Fordærveren at hjemsøge dem, og han har tiltaget sig et vist Herredømme og Myndighed, og paafører Ødelæggelse og Fordærvelse paa alle Kanter; Fuldkommelsen af de første Bestemmelser er ophørt. Men vil Herren for stedse lade disse Ødelæggelser herske? Nei. Hans Magt existerer, og Fordærverens Magt existerer. Hans Magt existerer, og Dødens Magt existerer; men hans Magt overgaaer alle andre Magter; og følgelig vil han, hvorsomhelst en Uberettiget kommer ind og ødelægger nogen af hans Gjerninger, istandsætte disse ødelagte Steder, og bygge de gamle Ruiner og gjøre Alting nyt, endog Fiskene i Havet og Fuglene under Himmelen og Dyrene paa Jorden maa endnu, for at kunne udføre den Almægtiges Bestemmelser, blive af en saadan Beskaffenhed, at de vil kunne vedvare for evig.

Det vilde være interessant at vide Noget om Tingenes Tilstand i Begyndelsen, da de først var bleven dannet, og hvorledes det lykkedes denne Fordærver at faae Indpas i denne skjønne Verden; hvad Aarsagen var, og hvorfor det blev tilladt.

Da Mennesket blev sat paa denne Jord, var det et udødeligt Væsen, dygtigt til at vedvare for evig; dets Kjød og Been, saavelsom dets Aand, var af en udødelig og evig Beskaffenhed, og ligedan var det med hele den ringere Ska-

belse, Løven, Parderen, Kiddet og Koen; det var saaledes med de fjedrede Skabninger, saavelsom de, der svømmer i den store Udstrækning af Hav og Vande: Alle var udødelige og evige i deres Natur; og Jorden selv, som et levende Væsen, var udødelig og evig i sin Natur. Hvad! er Jorden ogsaa levende? Dersom den ikke var det, hvor kunde da vor Texts Ord blive fuldbyrdede, som omtaler Jordens Død? Hvorledes kan det døe, der ingen Liv har? "Opløfter eders Øine mod Himlene oventil", siger Herren, "og seer til Jorden nedentil; thi Himlene skal forsvinde, som en Røg, og Jorden ældes, som et Klæde, og dens Indbyggere døe, som den." Som den! — Jorden og Himlene døe? Ja, det materielle Himmel og Jord maa altsammen undergaae denne Forandring, som vi kalder Død; og hvis saa er, da maa Jorden være levende saa vel som vi. Jorden var saaledes beskaffen, at den kunde vedvare som et levende Væsen i al Evighed, med al den Mangfoldighed af Dyr, Fugle og Fiske, som først blev sat paa den. Men hvorledes kan det bevises, at Mennesket var et udødeligt Væsen? Vi vil henvise til hvad Apostelen Paulus har skrevet om denne Gjenstand. Han siger at ved eet Menneske kom Døden; og han siger os hvorledes det skete: det var ved eet Menneskes Overtrædelse, at Døden blev indført her. Men monne Overtrædelse indføre alle disse Sygdomme, al den Sorg, Nød og Elendighed, som existerer over hele denne Skabelse? Er det for eet Menneskes Overtrædelse, at selv Himlen skal forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klæde? Ja, det er formedelst Eens Overtrædelse; og hvis det ikke havde været for hans Overtrædelse, saa havde Jorden aldrig bleven Døden underkastet. Hvorfor? Fordi Herrens Gjerninger er saaledes beskafne, at de kan vedvare for evig; og dersom Døden var kommet ind uden en Aarsag, og havde fordærvet Jorden og ødelagt det materielle Himmel, og bevirket en almindelig og fuldkommen Forstyrrelse i denne skjønne Verden, da vilde Herrens Gjerninger ikke længere have vedvaret efter Forjættelsen; thi de var ufuldkomne i deres Beredelse, og følgelig ikke meget gode.

Men hvad var denne Synd, og af hvad Beskaffenhed var den? Jeg vil sige Eder hvad det var: det var ikkun Nydelsen af et vist Slags Frugt. Men, siger Een, jeg skulde tænke der var Intet Ondt i at æde Frugt. Der vilde ikke være, uden Gud gav et Bud desangaaende. Der er Gjerninger, der vilde være onde i sig selv uden noget Forbud; f. Ex.: det vilde være ondt, om du skulde dræbe et uskyldigt Menneske, omendskjøndt det ikke var forbudet; thi din Samvittighed vilde sige dig, at det var en ond Gjerning. Det er Synd om eet Menneske skader eller fornretter et andet, uden Hensyn til nogen aabenbaret Lov; thi de Vilde, eller de Mennesker, der aldrig har hørt om den skrevne Lov fra Himlen — som aldrig har hørt noget om den aabenbarede Guds Lov angaaende disse Principer — saavelsom de Hellige, vide at det er ondt at fornrette hinanden; dette viser sig at være ondt i sig selv; men med mange andre Ting er det ikke saaledes; hvilke blive til Synd formedelst at de er forbudne. For Exempel: vi vil tale om Sabbathen. Et Menneske, som aldrig har hørt Guds aabenbarede Lov desangaaende, kunde aldrig komme til at tænke paa at det var Synd at arbeide paa Sabbathen; han vilde betragte det som ligesaa rigtigt at arbeide den første Dag i Ugen som den syvende; han vilde ikke opdage Noget deri, som tilkjendegav at det var en Synd. Saaledes er det med Hensyn til at spise visse

Frugter; det er ikke ondt i sig selv, det var den store Guds Bud der gjorde det til en Synd. Han sagde til Adam og Eva, her er Haven med allehaande Frugter; I maa frit æde deraf, med Undtagelse af dette ene Træ, som stod midt i Haven; vogter dig nu, thi paa den Dag, du æder deraf, skal du visseligen døe. Seer vi ikke, at dette Forbud gjorde dette til en Synd? Havde det ikke været for dette Bud, kunde Adam frit have nydt af alle Træers Frugt uden nogen Bebreidelse af sin Samvittighed; ligesom de Vilde, der aldrig har hørt Guds aabenbarede Villie, vilde arbeide paa Sabbathen, saasom en anden Dag, og ikke gjør dem nogen Samvittighed derom. Men om en Mand ihjelslaaer, da veed han det er en Udaad, og hans Samvittighed bebreider ham det, endskjøndt han aldrig har hørt Noget om Gud; og saaledes er det med tusinde andre Synder. Men hvorfor satte Herren Mennesket i denne besynderlige Stilling? Hvorfor holdt han ikke det Bud tilbage, naar det var Synd at æde af Frugten efter at Budet blev givet? Hvi skulde der gives noget Bud desangaaende, naar intet Ondt kunde opdages eller kjendes i det Tilfælde? Herren havde et Øiemed; endskjøndt han beredede denne skjønne Skabelse, som vi har sagt, saaledes, at den var udødelig, og kunde vedblive for evig, og skjøndt han havde skabt Mennesket saaledes, at det kunde leve evindeligen, saa havde han dog en Hensigt med dette Menneske og med den Verden, det boede udi. Hvad var Hensigten? Og hvorledes skal den blive fuldbyrdet?

Nu, Herren vilde at dette fornuftige Væsen, kaldet Mennesket, skulde gjøre sig værdig; eftersom det var begavet med fri Villie, ønskede Han, at det skulde vise sig værdig for sin Skaber.

Hvorledes kunde dette skee uden ved et Bud? Kan I tænke Eder nogle andre Maader, hvorpaa dette kunde skee? Er der Nogen i denne Forsamling, som har Viisdom nok til at udfinde Midler, hvorved et fornuftigt Væsen kan vise sig værdig for et mere oplyst Væsen, uden der blev udstedt visse Love for det Menneske at holde? Nei. Uden Lov, uden Bud eller Regel, vilde der ikke være nogen mulig Maade, hvorpaa det kunde vise dets Integritet (ufordærvede Tilstand); man kunde ikke have sagt, at det vilde holde alle de Love, som regjerer ypperligere Væsener, uden det var bleven sat i en Stilling, hvor det blev prøvet, og saaledes viste, enten det vilde holde dem eller ei. Da var det Viisdom at prøve Manden og Qvinden, hvorfor Herren gav dem denne Befaling; dersom han ikke havde besluttet, at Mennesket skulde prøves ved dette Bud, vilde Han aldrig have plantet det Træ, vilde Han aldrig have sat det i Midten af Haven. Men den uimodsigelige Sandhed, at Han plantede det hvor Mennesket lettelig kunde have Adgang til det, viser, at Han havde i Sinde, at Mennesket skulde prøves ved det, og saaledes vise, enten det vilde holde Hans Befalinger eller ikke. Straffen for Ulydighed mod denne Lov var Død.

Men kunde Han ikke give en Befaling, uden at tilføie en Straf? Han kunde ikke: det vilde være Daarskab, endog værre end Daarskab for Gud, at give en Lov til et fornuftigt Væsen, uden at tilføie en Straf, dersom den blev overtraadt. Hvorfor? Fordi alle fornuftige Væsener vilde forkaste Ideen om en Lov, som kunde overtrædes efter Behag, uden at Overtræderne blev straffet for deres Overtrædelse. De vilde sige: hvor er Retfærdigheden hos Lovgiveren? — der er ingen; vi agter ham ikke, ei heller hans Lov; der existerer ingen Retfærdighed i ham; han agter ikke sine egne Love,

for han lader dem blive overtraadte uden Straf og traadte under Fode af disse, som han har skabt; derfor agter vi hverken ham eller hans Love, ei heller hans foregivne Retfærdighed; vi vil imodstaae det altsammen. Hvad vilde det have gavnet, hvis der ingen Straf havde fulgt med?

Men hvorledes var denne Straf? Den var viseligen beskikket til at være saaledes, at Mennesket vilde lære af den. Straffe, som paalægges Mennesker af Landshøvdinger, Konger eller Regenter, er almindeligen af en saadan Beskaffenhed, at de gavner de Paagjeldende.

Adam blev beskikket til Herre over denne Skabelse; en stor Høvding, svingende Magtens Scepter over den hele Jord. Da Høvdingen, den Person, som var sat til at regjere over denne skjønne Skabelse, havde overtraadt, maatte Alle i hans Herredømme føle Virkningen deraf, ligerviis som en Fader eller en Moder, der overtræder visse Love, ofte overleverer Følgerne deraf til de sildigste Generationer.

Hvor ofte seer vi ikke visse Sygdomme at nedarves fra Fader til Søn igjennem mange Slægter. Hvorfor? Fordi der først var en Overtrædelse, og Børnene fik Deel i dens Følger.

Men hvad var det fuldeste Maal af Straffen for Adams Overtrædelse? Jeg vil sige Eder det; — det var Døden. Hvilken Død? Det udødelige Legemes Død — det Legemes, hvori Dødens Sæd ikke havde været, hvilket var dannet i Viisdom og blev kaldet meget godt: Dødens Sæd blev nedlagt i det. Hvorledes, eller paa hvad Maade? Nogle siger, at der var en Egenskab hos Frugten, som tilveiebragte Dødeligheden. Men hvorledes det er eller ikke, saa er dog een Ting vis, nemlig at Døden kom i Legemet; den kom der ved een eller anden Leilighed, og Synden var det fornemste Middel hvorved dette Uhyre blev indført. Havde der ikke været Synd, saa vilde gamle Fader Adam have været i Edens Have endnu i denne Dag, ligesaa rask og livlig, frisk og sund som nogensinde, tilligemed hans elskelige Mage Eva, boende tilsammen i al Ungdommens Skjønhed.

Formedelst eet Menneske kom Døden — Legemets Død. Hvad bliver der af Aanden, naar Legemet døer? Vil den være fuldkommen salig? Vilde gamle Fader Adams Aand have gaaet tilbage til Gud og boet hos ham evindeligen, at nyde al den himmelske Glæde og Herlidhed, efter hans Legeme var dødt? Nei; thi Straffen for den Overtrædelse var ikke indskrænket til Legemet alene. Da han syndede, syndede han baade med Legemet og Aanden: det var ei alene Legemet der aad af Frugten, men Aanden var villig dertil; altsaa syndede Aanden saavelsom Legemet; de var enige om at nyde af den Frugt. Skulde da ikke Aanden lide derfor saavelsom Legemet? Jo. Hvorlænge? Til evig Tid uden nogen Ende; og Legmet skulde gaa tilbage til dets Moder Jord, og der slumre i al Evighed. Disse var Følgerne af Faldet, foruden Igjenløsningsplanen; følgelig, hvis der ingen Igjenløsningsplan havde været beredet før Verdens Grundvold blev lagt, saa vilde Menneskets Legeme og Aand have været overgivne til evig Adskillelse — det Ene at ligge sammenblandet med dets Moder Jord i al Evighed, og den Anden at være hans Undersaat, i al dens tilkommende Tilværelse, som bedrog og forførte det; og saaledes være aldeles ulykkelig, eller som Mormons Bog siger, „død ihenseende til hvad der hører til Retfærdighed"; og jeg siger, det er ganske umuligt for noget saadant Væsen at være salig, naar det

er dødt ihenseende til hvad der hører til Retfærdighed. Det er ikke til at tænke sig, at de kunde være salig; de er aldeles og for evig ulykkelig, og der er ingen Redning for dem, naar vi lægger Forsoningen tilside. Det var Straffen, som blev afsagt over Fader Adam og den hele Skabelse, over hvilken han var sat til at herske. Dette er hvad man kalder den oprindelige eller Arvesynden, og dens Følger.

Der er et meget besynderligt Sprog i Mormons Bog, hvortil jeg nu ønsker at henlede Eders Opmærksomhed; det læses saaledes: „Adam faldt for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene er til for at have Glæde.“ Men, siger Een, hvis ikke Adam havde faldet kunde der ingen Afkom have bleven. Det er just hvad vi troer; men hvorledes forstaaer I de Ord, som blev sagt førend Faldet skete, da ham blev budet at vorde mangfoldig og opfylde Jorden? Hvorledes kunde han have gjort sig mangfoldig og opfyldt dette Bud, dersom „Adam faldt for at Menneskene skulde blive til?“ Lad mig henvise til et andet Sted, i det ny Testamente: „Adam blev ikke først forført, men Qvinden blev forført og faldt i Overtrædelse“, siger Apostelen Paulus. Altsaa, efter at Qvinden var bleven bedraget, var hun Straffen underkastet; ja, da hun havde ædt af den forbudne Frugt, hvilede Straffen paa hende og ikke paa Adam; han havde ikke taget af Frugten, men hans Hustru havde. Nu, hvad er her ved at gjøre? Her er to Væsener i Edens Have, Qvinden og Manden; hun har overtraadt, brudt Loven og paadraget sig Straffen. Nu lad os antage, at Manden havde sagt: Jeg vil ikke nyde af denne forbudne Frugt; mon ikke det næste Ord vilde have været: udeluk hende af Haven; men lad Adam være der, for han har ikke syndet, han har ikke overtraadt Budet, men hans Hustru har; hun lod sig bedrage, lad hende blive forviist fra Haven og fra mit Ansigt, og fra Adams Ansigt; lad dem blive skilt ad for evig. Jeg spørger: kunde de paa disse Conditioner have opfyldt det første store Bud? Nei, de kunde ikke. Adam saae dette, han saae at Qvinden var overvundet af Djævelen, som talede igjennem Slangen; og da han saae det, var han overbeviist om, at hun vilde blive forviist fra hans Ansigt; han saae ogsaa, at uden han deeltog i Nydelsen af den forbudne Frugt, kunde han aldrig faae noget Afkom; derfor er den Tale i Mormons Bog, at „Adam faldt for at Menneskene skulde blive til“, en tydelig Sandhed. Han saae at det var nødvendigt, at han tilligemed hende, skulde tage Deel i Sorg og Død, og de mangehaande Følger af Faldet, paa det at de begge maatte blive igjenløst fra disse Følger, og blive bragt tilbage igjen til at boe hos Gud.

Dette Træ, som de begge aad af, kaldtes Kundskabens Træ paa Godt og Ondt. Hvorfor blev det saaledes benævnet? Jeg vil udlægge Eder en Hemlighed Brødre, og forklare hvorfor det kaldtes saaledes. Medens Adam og Eva var i Edens Have, havde de ikke den Kundskab, som I og jeg har; det er sandt at de havde en Deel Kundskab, men de havde ikke Erfarenheden, de havde ei faaet Kundskaben ved Erfaring, saasom vi: alt hvad de vidste var det de vidste, da de kom der; de vidste de havde faaet en Befaling, og de havde Kundskab nok til at benævne Dyrene, naar de kom frem for dem; men Kundskab om hvad der var godt, den havde de ikke, og det var fordi de aldrig havde Noget for sig, der ikke var godt.

Vi vil fremføre et Exempel. F. Ex. antag at I aldrig havde smagt Noget,

der var sødt — aldrig havde sandset nogen Sødhed — kunde I da have nogen rigtig Idee om hvad der var sødt? Nei. Paa den anden Side, hvorledes kunde I kjende bittert, dersom I aldrig havde smagt det som var bittert? Kunde I indskrænke det til dem alene, som har erfaret dette og kjender det? Nei. Jeg vil fremføre et andet Exempel. Tag en Mand, som har været aldeles blind fra sin Barndom og aldrig saae det mindste Glimt af Lys, kunde I beskrive Farver for ham? Nei. Vilde han kjende noget til rødt, blaat, violet eller gult? Nei; I kunde ikke beskrive dem for ham, hvorledes I end vilde bære Eder ad. Men sæt, at hans Øine ved een eller anden Opperation bliver aabnet, og han seer paa Solens Straaler, som reflecterer paa den regnfulde Sky og frembringer Regnbuen, hvori han vilde see en Variation af Farver, da kunde han selv opfatte dem; men fortæl ham om Farver, medens han er blind, saa vil han ikke kunde skjelne dem fra et Leerpotteskaar. Saaledes var det med Adam, førend han nød af denne Frugt. Hvad Godt var kunde ikke gjøres ham forstaaelig, fordi han aldrig havde erfaret det Modsatte. Og at forklare for ham hvad Ondt var, vilde være ligesom om I vilde begynde paa at forklare for et Væsen, hvis Øine aldrig havde været tillukket for Lyset, hvad Mørke var. Kundskabens Træ paa Godt og Ondt var sat der, for at Mennesket kunde opnaae en vis Kundskab, hvilken han ellers aldrig kunde have opnaaet. Ved at nyde af den forbudne Frugt, blev han bekjendt med Ulyksalighed; da forstod han, at han havde været lyksalig, men før kunde han ikke begribe hvad Lyksalighed var, eller hvad Godt var; men nu kjender han det formedelst det Modsatte; nu bliver han fuld af Sorg og Elendighed, nu seer han Forskjellen imellem hans forrige og nærværende Tilstand, og om han paa nogen Maade kunde blive sat i sin forrige Stilling igjen, da vilde han være istand til at paaskjønne det, ligesom Manden, der aldrig havde seet Lys. Om en Mand, for hvem alle Lysets Skjønheder har været udfoldet, og som aldrig har været i Mørke, blev, for et Øieblik, berøvet sit naturlige Syn, hvilken Forandring vilde dette ikke være for ham; han kjendte ikke noget til Mørke før, han har slet ikke forstaaet sig derpaa; det Princip forekom ikke iblandt hans Ideer førend Mørket kom paa ham og hans Syn var borte: nu kan han forstaae, at hvad han før var i, var Lys. Dersom jeg nu, siger han, blot kunde faae mit Syn igjen, saa kunde jeg paaskjønne det, for nu kjender jeg det Modsatte; giv mig mit Syn igjen, og lad mig nyde det Lys jeg eengang havde; lad mig skue Skabelsen, lad mig see paa dens Skjønhed igjen, saa vil jeg være fornøiet og min Glæde fuldkommen. Saaledes var det med Adam; lad Veien blive beredt til hans Igjenløsning, og hans Afkoms Igjenløsning, og al Skabelsens Igjenløsning, som sukker i Smerte efter Befrielse; lad dem blive erstattet hvad de tabte ved Syndefaldet, saa skal vi see de vil være istand til at paaskjønne det.

(Fortsættes.)

Præstedømmets Gjengivelse.

Der er neppe nogen Begivenhed, forudsagt i det af Gud indgivne Sandhedsord, i Forbindelse med det store for Christi anden Tilkommelse forberedende Værk i de sidste Dage, som der hersker saa megen Misstaaelse om, og som Størstedelen af Menneskeslægten anseer mindre væsenligt, end Præstedømmets Gjengivelse; alligevel er der til samme Tid ikke nogen Sag, der mere angaaer Menneskenes Lyksalighed og Velvære i Tid og i Evighed end Præstedømmets Gjengivelse.

Hvis man af de religiøse saavelsom de irreligiøse Menneskers Opførsel skulde gjøre en Slutning, hvorledes Størstedelen her i Danmark betragter Præstedømmet i Guds Kirke, saa maa man vistnok komme til det Resultat, at Størstedelen anseer dette som saare uvigtigt eller ganske unødvendigt, i det Mindste hvad Menneskenes Salighedssag angaaer. Man vilde maaskee finde denne Dom ubillig; men vi ville nu kortelig gjøre et Tilbageblik til de fordums Hellige og betragte, hvorledes de i Opførsel og Tale viiste deres Anskuelse om Præstedømmet — sammenligne dette med Nutidens Christnes — og Resultat vil klart vise sig.

Naar vi læse i den hellige Skrift see vi, at Mennesket efter Syndefaldet, da det blev uddrevet af Paradiset, blev mere og mere fremmed for Gud, hvorfor han fra Tid til anden enten selv eller ved Engle maatte undervise dem om sin Forløsnings-Plan til at frelse de faldne Mennesker, og advare dem for Straffedomme, han vilde lade komme over de Ugudelige. Vi see tillige, at Han gav Nogle større Velsignelser og Aabenbaringer end Andre; ja Nogle optog Han endog til Himmelen. Vel elskede Gud Alle uden Persons Anseelse, men alle Mennesker elskede ikke ham ligemeget; og derfor vilde og kunde han ifølge sin Retfærdighed og Barmhjertighed ikke give Alle ligemeget. Vi læse i Brevet til de Hebræer følgende: "Det er umuligt, at de, som eengang er oplyste, og som har smagt den himmelske Gave, og er bleven deelagtige i den Hellig Aand, og har smagt Guds gode Ord, og den Tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kan fornyes til Omvendelse."

Da Menneskene formedelst deres Syndighed ikke alle kunde taale ligemeget af Guds Velsignelse og Kundskab opreiste Gud fra Tid til anden Mænd med det hellige Præstedømme til at undervise deres Medmennesker til deres „fuldkomne Beredelse" og til at forvalte sine Anordninger. Til disse, som han selv ved Aabenbaring udvalgte, gav han da Befalinger og Underviisninger om sine Hensigter med Menneskene. De, som Gud saaledes udvalgte og beskikkede med Præstedømmet, underviiste da Andre saavel angaaende timelig Frelse som evig Frelse, og Gud anerkjendte deres Forvaltning og den Underviisning de gav deres Medmennesker, saalænge de handlede efter hans Indskydelse. Saaledes var det ikke enkelte Mennesker alene, der ledede de andre, men Gud igjennem enkelte Mennesker; derfor gjaldt deres Forvaltning og Underviisning for Menneskene, og de, som forkastede Guds Tjenere, forkastede derved og Gud selv; medens de, som troede og annammede Guds Tjenere, erholdt Velsignelser og Forjettelser af ham; og Gud anerkjendte ingen Andres Forvaltning end deres, han havde sendt.

Da Herren saae, at Ondskab blev stor paa Jorden i Noæ Dage, og Menneskene kun tænkte paa Ondt hver Dag, besluttede Herren at udslette Menneskene

af Jorden ved en Syndflod; men førend dette skete, advarede Herren dem ved Noa; og Alle, som annammede Noæ Vidnesbyrd og adløde ham, blev frelste; men ikke Andre. Om og Menneskene vilde have bygget aldrig saamange Skibe, vilde de dog ikke være bleven frelste, med mindre de adløde den, Herren havde sendt.

Da Gud omkastede Sodoma og Gomorra, sendte han først to Engle til Loth for at advare ham og Folket om den overhængende Regn af Ild og Svovl. Forgjæves advarede Loth Folket; de troede ham ei, hvorfor de omkom. Om og Nogle skulde have anet den overhængende Fare og søgt at vige ud af Stæderne, vilde de dog ikke være bleven frelste, uden de havde adlydt Englene, ligesaalidet som Loths Hustru blev det.

Atter, da Israeliterne var bleven trængte i Ægypten i mange Aar, og den Tid stundede til, da Herren ifølge sin Forjettelse til Abraham vilde udføre dem af Trældom, beskikkede han Moses ved Aabenbarelse til at udføre dem af Ægypten og gav ham Aaron, hans Broder, til en Talsmand. Begge gik til Kong Pharao og bekræftede deres guddommelige Myndighed med Tegn, og skjønt de ægyptiske Troldkarle ligesom Aaron forvandlede en Kjæp til en Slange, anerkjendte Herren dem ei; „men Aarons Kjæp opslugte deres Kjæppe," og fordi Kongen og Folket ikke troede eller adløde Mosis og Aarons Vidnesbyrd overkom dem Død og mangehaande Plager.

I 2den Mose Bog, læse vi, at Moses skulde salve og ordinere Aaron og hans Sønner til at forvalte det mindre Præsteembede for Gud. Og Moses gjorde, som Herren befalede ham, og Gud anerkjendte ikke nogen Andens Forvaltning i dette Præstedømme, end deres, som lovmæssigen var beskikkede dertil. Om alle havde lige Ret til at forvalte i dette Præsteembede, hvi opslugte da Jorden Korah Dathan og Abiram, fordi de meente at have ligesaa god Ret til at forvalte som Præstedømmet? (4 Mose B. 16.) — Hvorfor blev da Tusinder ihjelslagne i Beth-Semes, blot fordi de havde seet i Herrens Ark? (1 Sam. 6, 19.) Ikke engang en Konge havde Ret til at forvalte i Præsteembedet medmindre han var ordineret dertil; derfor var det, at Kong Ussia blev slagen med Spedalskhed indtil sin Dødsdag, da han vrededes paa Præsterne som forholdt ham at gjøre Røgelse for Herren i Templet, fordi det ei tilkom ham. (2 Krøn. 26, 16—22.)

I Pauli Brev til de Epheser læse vi i 4de Capitel, at Christus "beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse." Den samme Orden, som existerede under det Gamle-Testamente, finde vi ogsaa at existere under det Nye: ligesaa lidt som Nogen havde Ret til selv at paatage sig det Aaronske Præstedømme, ligesaa lidt havde Nogen Ret til selv at paatage sig det Melkisedekske. (See Brevet til de Hebræer 5, 4.) Nutidens meest populære Theologer have nu alligevel fundet for godt at afvige fra den gamle Orden, fra en Orden, der existerede i flere tusinde Aar.

For det Første har de fundet, at Gud havde beskikket for mange Tjenere i sin Menighed. Mange kunde maaskee studse og troe, at det var en falsk Beskyldning, der fremføres; men vi holde os kun ligefrem til deres egne Skrifter, og hvad de lære deres Menigheder. I de almindelige Lærebøger, som anvendes næsten overalt i Danmark til Børnenes Underviisning i Religion, lærer man følgende: "Vi behøve ikke, paa ny at underrettes om Guds Raad og Villie ved nogen

Slags ny Aabenbarelse, fordi det Guds Ord, vi har, indeholder alt, hvad os i slig Henseende kan være fornødent. Ap. Gr. 20, 20—21. Om nogen vilde nu foregive, at han havde annammet en ny guddommelig Aabenbarelse, burde vi ingenlunde fæste Troe til ham, efterdi Gud ingensteds har lovet at sende nye Propheter til Verdens Oplysning. Gal. 1, 8—9." En saadan fordærvelig og for enhver Oprigtig afskyelig Lære prædikes nu vidt og bredt i dette Land, uagtet at Biblen, som de søge at forsvare denne Lære med, giver talrige Exempler til Advarsel for de forfærdelige Følger, Mennesker har paadraget sig, der prædikede og annammede en saadan Lære; og uagtet Menneskene paa denne Tid vil hedde oplyste og forstandige, er der neppe nogen Lære, der mere haaner al Forstand end den. Blot ved et ganske simpelt og enfoldigt Spørgsmaal kan man beskæmme dem, der forkynde en saadan Lære. Spørger man for Exempel disse moderne Theologer, hvad Joseph Smith var, vil man som oftest strax erholde det Svar, at han var en falsk Prophet. Der er neppe nogensinde holdt nogen Tale mod Joseph Smith eller skrevet Noget mod Joseph Smith, uden at man har nævnet ham som en falsk Prophet. Nu, Joseph Smith levede ikke i de første Aarhundreder efter den christne Tidsregning, da det Guds Ord, Biblen, blev samlet; men er opstaaet senere, og hvad enten man nu vil kalde ham en falsk Prophet eller en sand, saa er der dog efter deres eget Vidnesbyrd opstaaet en ny Prophet, hvilket kommer aldeles i Modsætning til deres Lærebøger. Biblen vidner ogsaa om, at der skal opstaa mange falske Propheter i de sidste Dage, og med Biblen kan de ikke forsvare denne deres kjetterske Lære.

Jo! sige de, vi troe nok, at der skal opstaae mange nye falske Propheter; og strax søge de en Udflugt, idet de sige, at Gud ikke vil sende disse. I een Henseende kan man vel give dem Ret deri; alligevel skriver Paulus, "at Gud skulde sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal troe Løgnen, som ikke annammede Sandhedens Kjerlighed til Frelse!" (2 Thes. 2. 10—11.)

Som sagt, Biblen vidner paa mange Steder om, at ligesom der i Apostlenes Dage var mange falske Propheter, saa skulde der og i de tilkommende Tider opstaae mange falske Propheter; og dette er tilvisse og fuldkommen gaaet i Opfyldelse. Dette negte moderne Theologer ikke, og det er ikke sieldent, at man hører den Ene udskjælde den Anden for en falsk Prophet; men alligevel negte de, at Gud vil sende nye Propheter. Hvis man skal tro, hvad deres Lærebøger berette, maa man altsaa være ganske forvisset om, at de, hvis de prophetere, er falske Propheter. Nutildags propheterer baade Præst og Skolelærer, Professor, Doctor og Magister, at Gud i den tilkommende Tid ikke skal sende nye Propheter til Verdens Oplysning, at han ikke vil give ny Aabenbaring o. s. v., og ifølge deres egen Lære, maa de altsaa alle være falske Propheter. Sandelig, med Grund maatte Verden være at beklage, dersom der kun skulde opstaae nye falske Propheter og ingen sande.

Og, hvad Grund har da Nutidens Theologer til at antage, at Gud ikke vilde sende nye Propheter til Verdens Oplysnig? Biblen giver ikke dem eller os nogen Grund til at formode, at Gud ikke vilde sende nye, naar de gamle hensov; rigtignok indeholde Lærebøgerne ovennævnte vedføiede Bibelhenviisninger (nemlig Ap. G. 20, 20—21 og Gal. 1, 8—9); men naar man slaaer disse Steder op i Biblen, finder man mindst noget Beviis

til Gunst for deres Lære. Man læser, at Paulus foreholdt de Ældste af Ephesus følgende: „Jeg haver Intet forholdet af det, som kunde være nyttigt, at jeg jo forkyndte Eder det, og lærte Eder offentligen og i Eders Huse; idet jeg vidnede baade for Jøder og Grækker om Omvendelse til Gud og Tro til vor Herre Jesum Christum." Enhver Oprigtig maa visseligen forbauses over, at Nogen vil være saa formastelig at anvende disse Apostlens Ord til Beviis for, at vi ikke behøve mere Aabenbaring, da Biblen indeholder alt. Paulus siger, at han havde forkyndt dem alt, hvad der kunde være dem nyttigt, nemlig de første Principer i Evangeliet; men han taler ikke et Ord om, at Gud længere hen i Tiden ikke vilde lade Andre forkynde dem mere. Og skjøndt Paulus længere hen siger, at han forkyndte dem al Guds Raad, hvo kan da bevise deraf, at han mener, at de Skrifter, de Epheser havde, indeholdt alt, eller at Gud ikke vilde give flere Aabenbaringer? Om og Paulus havde forkyndt de Epheser alt, hvad Gud i Tid og Evighed havde besluttet angaaende dem, hvo kan da bevise, at det var tilstrækkeligt for alle andre Folkeslag, eller at Biblen indeholder det altsammen? Paulus havde vistnok forkyndt dem Alt, hvad Gud havde aabenbaret ham angaaende dem; men dersom Nogen vil paastaa, at han havde forkyndt dem al Guds Raad angaaende dem baade for den Tid og den tilkommende, og at Gud ikke vilde give mere Aabenbaring angaaende dem og andre Folkeslag, da maa de tillige erklære Apostlen Johannes for en falsk Prophet og Bedrager; thi han fik langt senere en Aabenbaring angaaende Epheser-Menigheden og andre Menigheder og Folkeslag.

I Brevet til de Galater, som der ogsaa henvises til angaaende samme Thema, og om at Gud ikke havde lovet at sende nye Propheter til Verdens Oplysning, læser man følgende: „Dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangeliet anderledes, end vi har prædiket Eder det, han være en Forbandelse." Man maa visseligen forbauses over, at Mænd, der vil kaldes oplyste og forstandige, vil saa skammelig og aabenbart misbruge den hellige Skrift til at skjule Bedrageri med, og oplære Børn i saadan Vildfarelse. Man kommer visseligen forgjæves at spørge de ærværdige Theologer, som saa almindelig anerkjender en saadan Lære god til Menneskenes Underviisning, hvor der i dette Skriftsted staaer, at Gud ikke vilde give nogen ny Aabenbarelse eller sende nye Propheter.

Vi har nu seet, hvor usle de Beviser er, Nutidens Lærde giver os af Biblen mod at forvente ny Aabenbarelse og nye Propheter, og skulde de have nogle bedre Beviser, da maa man tænke, at de som forstandige Mænd vilde fremkomme med dem, hellere end at prostituere sig for ethvert oprigtigt og forstandigt Menneske. Nu, at en Mand under Frafaldets lange mørke Periode kunde falde paa, at Gud ikke mere vilde give ny Aabenbarelse eller sende nye Propheter, fordi Gud i Aarhundreder ikke havde aabenbaret sig eller sendt Engle eller Apostle og Propheter med det hellige Præstedømme, er endda ikke til at undres saameget over; men at Mænd, som vil hedde fornuftige, vil vedblive at forkynde en saadan Lære baade mundtlig og skriftlig, nu da Gud atter har aabenbaret sig og sendt Engle, Apostler og Propheter, kort sagt, gjengivet saavel det Melkisedekske som Aaronske Præstedømme, og nu da Lyset viser Vildfarelsen tydelig, det maa visselig forundre og bedrøve Mange. Og, om nu det, de Sidste-Dags Hellige kalde Lys, virkelig skulde være Mørke, hvi lade de da

ikke deres Lys skinne, saa at man kunde see det? Hvi gjendrive de ikke deres Lærdomme tydelig med Skriften og sund Fornuft, at ikke saa Mange blive indhyllede i det Mørke? Om de, har en sand og fornuftig Lære, hvi tage de da Tilflugt til Rygter og Latterliggjørelse for at beskæmme de falske Lærere med og aabne de Vildledtes Øine? En saadan Fremgangsmaade kan kun bestyrke de Vildledte i den Tro, at de ikke har noget bedre Beviis.

Mange Skrifter imod de Sidste-Dags Hellige er allerede i dette Land bleven publiseret; men i ingen af dem har man gjendrevet deres Lærdom. Mange mene, at Apostlene og Propheterne ikke ansaae disse Embeders Vedblivelse for nødvendig i Kirken, fordi de ikke beskikkede Nogen til deres Eftermænd, førend de gik bort herfra; men de glemme aldeles at give os blot det ringeste Beviis for, at denne deres Mening ikke er ugrundet. Eftersom Frelseren, som Paulus skriver, beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, maa da enhver Fornuftig antage, at han ansaae disse Embedsmænd nødvendige til „de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og til Christi Legemes Opbyggelse; thi man kan dog neppe kalde det fornuftigt, at antage, at Christus gjorde en unødvendig Gjerning. Paulus skriver, at disse Embedsmænd skulde være „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder; at vi ikke mere skal være Børn, og lade os tumle som Bølger, og omdrives af enhver Lærdoms Veir, ved Menneskens Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb. Men at vi, Sandheden troe udi Kjerlighed, skal i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus." — Et andet Sted siger Paulus, at „Propheti i Stykkeviis" skulde afskaffes, „naar det Fuldkomne kommer." (1 Cor. 13, 8.)

Ved en saadan Paastand, som mange lutheranske Præster i vore Dage fremkomme med, opfordres vistnok enhver Oprigtig til at spørge, hvilken overordentlig Aarsag de har til at formode at Apostle og Propheter ikke længer er nødvendige til Verdens Oplysning, da baade det Gamle- og Ny-Testamente vidner om, at Gud i flere tusinde Aar fra Tid til anden opreiste Propheter til at forkynde hans Villie iblandt Menneskene, og han udtrykkelig har givet den Forjettelse, at han „ikke skal gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere **Propheterne.**" (Amos. 3, 7.) Er de saakaldte Christne naaet til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse? Er de naaet til Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder, saa at de ei mere skal lade sig tumle som Bølger for ethvert Lærdoms Veir, ved Menneskers Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb, saa at de Sandheden troe udi Kjerlighed skal opvoxe til ham, som er Hovedet, Christus? Ak nei! Den bestandig vedvarende Deling og Fraskillelse og Dannelse af nye Troessamfund vidner stærkt om den stedse tiltagende Ueenhed i Troen. Tusinder, som der findes i de christne Kirker, uden at man udelukker dem, fordi de negte Christus guddommelig Natur, vidner ogsaa stærkt om deres Ueenhed i Guds Søns Erkjendelse. Og det, at de forskjellige Troessamfund kives og strides med hinanden og gjensidig forkjettre hinanden, vidner det om, at Menneskene er

komme til Fuldkommenhed og Fasthed i Troen, saa de ei lade sig tumle som Bølger for ethvert Lærdoms Veir? vidner det om, at de Sandheden troe udi Kjerlighed opvoxe til Christus?

Hvorledes havde vel Verden nogensinde erholdt nogen Kundskab om Gud og hans Plan til at forløse dem efter, om det ikke var skeet igjennem Propheter og Seere? Om vi borttage alle Seeres og Propheters Vidnesbyrd, lad os da see hvormegen sand Kundskab vi beholde tilbage om Gud og hans Forløsningsplan. See til Grækerne, Romerne, Egypterne eller hvilketsomhelst andet Folk, som ikke kjendte til Seere og Propheter; hvad Kundskab havde de om Christus og Forløsnings-Værket? Trods alle deres store Philosopher og al deres menneskelige Videnskab syntes de dog i denne Henseende som drukne i Vankundighed. Nu, Propheterne har forudsagt, at „Kundskab skal komme til at bedække Jorden, ligerviis som Vandet skjuler Havets Bund," og hvorledes skulde nu dette kunde gaae i Opfyldelse uden Gud gav nye Aabenbaringer? og naar Apostler og Propheter og Evangelister var nødvendige til at undervise Menneskene paa en Tidsalder, da dette ikke skulde gaa i Opfyldelse, hvormeget mere synes de da ikke at være nødvendige nu, da Tiden til denne Propheties Opfyldelse nærmer sig mere og mere? Skjøndt talrige gode Grunde saavel af Biblen som af sund Fornuft kunde gives endnu for at Apostler og Propheter var nødvendige til de Helliges Beredelse og Fuldkommengjørelse, saa behøves der dog ei at gives flere i denne Henseende, men det vilde vistnok være bedst, at de, som skulde have nogle bedre Grunde for det Modsatte, kom frem med deres Lys, og indtil da, maa man antage det fornugtigst, at troe, at Gud vilde opreise flere nye Apostle og Propheter til de Helliges Beredelse og Fuldkommengjørelse. — Hvorfor Gud skjulte Apostlene, Propheterne og Seerne for Menneskene var uden al Tvivl fordi de, som Paulus skriver, ikke annammede Sandhedens Kjerlighed til Frelse.

(Fortsættes.)

☞ „Skandinaviens Stjernes" Contoir flytter til Gothersgade Nr. 28.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Vagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.